ΑΤΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΠΟΙΗΣΙΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

(ΑΤΤΙΚ)

"ΕΙΔΑ ΜΑΤΙΑ!"

1

Εἶ-δα μάτ-ια πολ — λὰ — γα λα

"ΓΙΑΤΙ ΜΕΘΩ!"

2

Τὸ στιμ-μέ-νο τὸ στα-φύ-λι Τὸ μρασάκι

"Η ΕΛΗΤΣΑ"

3

Ἄχ! γιὰ μεινητὴν ἐ-λή-τσα Τὸ μι-φάλι τὸ ζαν-θὸ

"ΣΤΗΣ ΣΠΕΤΣΑΙΣ"

4

Σ'ταῖς Σπέ-τσαις τὸ μα-λο-μαῖ-ρι Στὴ μαγεμ-μέ-νη

"ΤΑ ΝΙΑΤΑ"

5

Τὰ μαϋ-μέ-να τὰ νιά-τα τἄ γρήγο-ρα

"ΧΗΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ"

6

Γει-τό-νισ-σα μουχήρα Για-τί νοικυ-ριό

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΘΕΤΟΥ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΤΤΙΚ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΑΣΜΑΤΟΣ ΔΡΧ. 2.50

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον ὀφείλει νὰ φέρῃ τὴν ἰδιόχειρον ὑπογραφὴν τοῦ συνθέτου

Tous droits d'éxécution, de reproduction et de traduction réservés pour tous pays.

Enrégistré au Ministère de l'Instruction Publique en date du 12 Août 1335.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:
.. σσ ; Μ. Καζάζη - Ἀθῆναι - Σταδίου 18.
Ἰδιοκτησία τοῦ ἐκδότου
Νομίμως κατατεθειμένα.
Ἀπαγορεύεται ἡ ἀνατύπωσις.

Τῷ ἀγαπητῷ μοι φίλῳ ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙ ΖΑΡΑΚΙΩΤΗ (Ἐν Ἐκατερινοδάρ, Ρωσσίας).

ΧΗΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ.

Ποίησις καὶ Μουσικὴ
ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ (C. Attic)

T°. di Polka.

PIANO.

gentile

Meno

p subito

(Χωρὶς βίαν)

Μιὰ χή-ρα ζοῦσε σ'ἕ-να σπῆ-τι Ὅ-λο μνη-μό-συ-νο καὶ προσευ-

violino col canto

mf *Sostenuto*

cresc.

χὴ καὶ μό-νη ἔ-κλαιγε τὸν μα-κα-ρί-τη Μὰ-πα-ρη-γό-ρη-τη ψυ-χή! Μὰ σ'ὰντι-κρυ-

cresc.

νά της τὰ πα-ρα-θυ-ρά της Ἕ-νας χη-ρε-μέ-νος ταχ-τι-κὰ Ἔστεχ' ὅ-λη ὥ-ρα Καὶ τὴν μαυρο-

(ἀργότερα)

φό_ρα Πάν_τα κρυφο_κύτ_τα_ζε γλυ_κά. Συχ_νὰ πε_τοῦ_σε ῥα_βα_σά_κι_α Μέσ' στὴν αὐ-

λὴ τῆς χή_ρας τῆς χομ_ψῆς Μὰ μὲ τὰ ἴ_δια πάν_το_τε λο_γά_κια Ἐ_πά_νω κά_τω τὰ ἔ_

Poco più

ξῆς: "Γει_τό_νισ_σά μου χή_ρα Γι_α_τὶ νοι_χο_κυ_ριό Δὲν κά_γεις κα_χο_

Poco più

(cantabile)

μοί_ρα Μ'ἐ_μέ_να τὸν χη_ρι_ό; Τὸ χῶ_μα θὲ νὰ φά_ῃ Τ'ὥ_ραῖ_ο σου κορ-

μὶ Καὶ ἄ_δι_κα θὰ πάῃ ἡ τό_ση μου ὀρ_μή!" μή!"

Dal 𝄋 per la fine

sec

ΧΗΡΙΝΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

Στίχοι καὶ Μουσικὴ
ΚΛΕΩΝΟΣ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ
(C. ATTIC)

2ος Στροφή.

Μ' αὐτὴ πιστὴ στὸ μακαρίτη
Ἀντὶ ν' ἀκούσῃ τέτοια συμβουλὴ
Μηνᾷ 'στὸν γειτονά της τὸν προφήτη
Νὰ παύσῃ νὰ τὴν ἐνοχλῇ.
Ἔπαυσε νὰ γράφῃ
Καὶ μ' ἕνα ξυράφι
Θὲ ν' αὐτοκτονοῦσ' ἕνα πρωΐ,
Ἂν μία ὡραία,
Ἔξαφνα ἰδέα
Δὲν τὸν ἐκρατοῦσε σ' τὴ ζωή.
Φορεῖ μιὰ νύχτα 'να σεντόνι
Καὶ μιὰ μουτσούνα νεκροκεφαλή
Ὡς τὸ παράθυρό της σκαρφαλώνει
Κι' αὐτὰ σὰ φάντασμα λαλεῖ:

3ος Στροφή.

Τῆς ἦρθ' εὐθὺς λιποθυμία
Τόσο πιὰ ἤτανε προληπτική
Ἐνῷ μὲ ὅλη του τὴν ψυχραιμία
Αὐτὸς τὸ ἔσκασε ἀπὸ 'κεῖ.
Ὅλ' ἡ γειτονιά της
Γιὰ τὸ πάθημά της
Ἔσκαζ' ἀπ' τὰ γέλοια μυστικά
Μὰ ἡ νέα χήρα
Ποῦ δὲν εἶχε πεῖρα
Ὅλ' αὐτὰ τὰ πῆρε φυσικά.
Γιὰ τὴν ψυχὴ τοῦ πεθαμμένου
Τ' ἄψησ' ἀμέσως μὲ τὸν ζωντανὸ
Καὶ μέσ' 'στὴν ἀγκαλιά του χηρεμμένου
Ἔλεγε μ' ὕφος ταπεινό:

Ἐπῳδός:

Καλὴ πιστή μου χήρα,
Γιατὶ νοικοκυριὸ
Δὲν κάνεις κακομοῖρα
Μ' ἐκεῖνον τὸν χηριό;
Ἀφ' οὗ σὲ ἀγαπάει
Μὴ γίνεσ' ἀφορμὴ
Διαρκῶς νὰ βλαστημάῃ
Τὸ δόλιο μου κορμί.

Ἐπῳδός:

Σ' τὸ σπῆτι ἄν σ' ἐπῆρα
Ὀφείλω νὰ σ' τὸ 'πῶ
Τὸ κάνω ἢ κακομοίρα
Μὲ ἱερὸ σκοπό!
Θὰ λυώνῃ μ' ἡσυχία
Τὸ δόλιο του κορμὶ
Κ' ἴσως νὰ γίνω ἁγία
Θὰ γίνῃς ἀφορμή.